

Det er selvfølgelig Landstingets Skyldighed at gøre det, men det har ogsaa gjort det i en saadan Grad, at der fra Minoritetens Side i Landstinget, særlig fra det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn, er udtalt ved den eneften Behandling der stor Anerkendelse af den Smødekommens, Landstingets Flertal ved denne Vejlighed havde vist mod Folketinget og Landstingets Mindretal. Det forekommer mig da, at det kunde være ret rigtigt og hensigtsmæssigt, om Folketinget nu paa sin Side viste, at det her som altid ønsker at være i høj Grad smødekommende mod det høje Landsting ved at vedtage Forslaget saaledes, som det er sendt os deroppe fra.

Ordføreren (Krabbe): Ja, der er jo ikke nogen Tvivl om, at vi ikke alene her ville vise skyldigt Hensyn over for Landstinget, men at vi ville benytte enhver Vejlighed dertil. Jeg tillader mig dog over for den Bemærkning, der nys fremkom, at gøre opmærksom paa den Sandhed, at medens Landstinget har vist megen Smødekommens over for Folketinget og talt en Del derom, have vi i Folketinget vist megen Smødekommens over for Landstinget og ikke talt derom. Hvis vi i Udvalget havde villet affatte Lovforslaget saadan, som vi bedst syntes om, vare vi gaaede bort fra Landstingets Affattelse, men vi gif — uden at tale om, at vi derved gjorde noget af Hensyn til Landstinget, hvilket vi altid anse for en kær Pligt — væsentlig ind paa Landstingets Affattelse. — Naar den højtærede Minister indledede sine Bemærkninger med, at en Grund for ham til at beklage de her foreslaaede Ændringer, var den, at der da intet kom ud af Lovforslaget, tillader jeg mig dertil at bemærke, at hvis der ikke skulde komme noget ud af Lovforslaget, vil det sikkerlig ikke være, fordi der enten fra Folketingets Udvalgs eller fra Folketingets Side lægges nogen Hindring i Vejen derfor, ganske sikkert ikke. — Det mest omstridte af de to smaa Punkter, vi her tale om, er Ændringen med Hensyn til Paataleretten. Jeg beklager, at jeg dels ikke kan være helt enig med den højtærede Minister i, at Folketingets Affattelse er noget ganske nyt, dels, hvis det var noget nyt, at jeg ikke kan være enig i, at dette er et Argument imod Affattelsen. Det er ikke noget ganske nyt, thi den ene af de Straffeparagraffer, som Ministeren selv anførte, nemlig § 254, har jo netop det samme, og at den tillige har den Bestemmelse, at det staar i den forurettedes Magt ganske at forhindre Sagen, taler jo egentlig slet ikke for den højtærede Ministers Opfattelse; thi man kunde jo akkurat lige saa godt sige, at naar man har givet den

forurettede den Myndighed, at han skal bestemme, om det offentlige skal sættes i Bevægelse eller ej, skal han, naar han en Gang har udøvet sin Myndighed, siden tie stille; saa handler det offentlige. Det kunde man med lige saa god Ret sige. Efter Lovforslaget, saaledes som det er vedtaget af Folketinget, gives der den forurettede en Myndighed over Sagen, ikke forud for Paatalen, men paa et hvilket som helst Standpunkt under Sagens Forfølgning. Det er ikke noget nyt — synes mig — og hvis det var noget nyt, vilde det være ganske berettiget; thi Lovforslagets § 1 er jo noget helt nyt, det kan ikke nægtes. Det, at man instituerer offentlig Paatale for mindre Bøld, der ikke har medført Saar eller anden Skade, er baade en Afvigelse fra, hvad man anser for principielt rigtigt, og fra, hvad der hidtil har været Lovgivningens Synspunkt. Hvis man nu gjorde Ophøret af det offentlige Behandling afhængig af en ganske ny Betingelse, vilde dette ikke være noget besynderligt, men et ret naturligt Konsekvens af, at hele dette Forhold i § 1 er noget nyt, en Afvigelse fra vor nuværende Lovgivning, vor nuværende Straffeforfølgnings Grundsatninger. Den Vej, som Folketinget har valgt med Hensyn til denne Paraagraf, er — tror jeg — ikke alene taanferdig, men vistnok ogsaa hensigtsmæssig. Vi vare for øvrigt i Udvalget inde paa noget saadant som det, der staar i Straffelovens § 254, nemlig at gøre Sværtsættelsen af offentlig Paatale afhængig af, at den forurettede har begæret det; men vi forlod det og beholdt derimod den anden Bemyndigelse for den forurettede, nemlig den, at standse den iværksatte offentlige Forfølgning, og dette er hensigtsmæssigt; thi ved ikke at benytte den forurettedes Ord paa det tidligere Standpunkt, udelukker man det meste af Faren for Intimidation fra Bøldsmændens Side; ved dog at lade den forurettede beholde en Myndighed over Sagen, fyldestgør man et naturligt Krav fra hans Side, saamtidig med at man sætter — synes det mig — en naturlig Maalestok for, hvad det offentlige her skal forfølge og ikke forfølge. Thi, som jeg tillod mig at sige tidligere: det Bidrag til Maalestokken for, hvad det offentlige skal forfølge, som afgives af den forurettedes Følelse og Krænkelse, er forholdsvis langt større her ved denne ubetydelige, hidtil ikke af det offentlige paataale Forfølgelse, end det er i andre Tilfælde, som paataales af det offentlige. Mig forekommer det, at Folketingets Affattelse reelt er nok saa god som Landstingets.

Hvad Lovforslagets § 2 angaar, har det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den